

Vanskeliggørelse dette medfører for vor hele Kulforsyning. Jeg haaber, og jeg tror, at dette Haab deles af den høje Regering, at der er en Mulighed for, at man snarere kan opnaa en Lempelse i de strenge Anordninger, der i saa Henseende er udstedte, naar det hele kommer under en Art Statskontrol, og disse Tilførsler foregaar under Statens Auspicier.

Ligeledes finder jeg, som jeg allerede udtalte, da jeg første Gang havde Ordet her i denne Sal om dette store, vanskelige og forviklede Spørgsmaal, at en Ordning ad Overenskomstens Vej i alle Henseender langt er at foretrække for en Ordning ad Tvangens Vej. Efterhaanden som Forholdene strammes og vanskeliggøres, er det af den største Betydning, at Regeringen og vor Rederivirksomhed kan arbejde Haand i Haand paa saa vidt som muligt at lindre eller afhjælpe Vanskelighederne.

Om Enkelthederne i Forslaget behøver jeg ikke at udtale mig, idet den ærede Ordfører har gjort udførligt Rede for dem. Enkelthederne er jo i Virkeligheden bestemte ved den Overenskomst, som Regeringen har sluttet med Rederne, og det vilde for Fællesudvalget ikke have været hensigtsmæssigt at øve en Delailkritik her eller at foreslaa Ændringer i Overenskomsten. Fællesudvalget stod overfor et Ja eller et Nej, og for mine Partifæller og mig har der ikke været nogen Tvivl om, at Svaret maatte blive et Ja. Med Hensyn til Anvendelsen af det kontante Beløb, Rederierne skal udrede, altsaa de ca. 11 Mill. Kr., er Ordningen efter mit Skøn ogsaa tilfredsstillende. Det vil enhver vide, der erindrer de Udtalelser, jeg tidligere er fremkommet med her i Salen, idet der jo nu er givet Tingenes Finansudvalg en fuldkommen Medbestemmelsesret med Hensyn til Anvendelsen af Beløbet. Om Fordelingen af Bidraget skal ske efter den ene eller den anden Norm, maatte være et Hovedspørgsmaal, naar der var Tale om en Tvangsortning, og der har mine Partifæller og jeg jo stadig staaet paa det Standpunkt, at vi ikke kunde acceptere nogen Bruttoafgift. Nu er det en samlet Sum, som paalægges den danske Rederivirksomhed, og som bliver at fordele paa de enkelte Rederier ved Redernes egen Foranstaltning, og dermed er da dette Spørgsmaal ude af Verden. Det er blevet os meddelt i Udvalget, at der menes at være Sandsynlighed for, at Fordelingen vil ske efter Nettoindtægtssystemet; men dette Spørgsmaal behøver vi jo, saaledes

som Sagen nu ligger, ikke her at beskæftige os med.

Man kunde maaske sige: Men hvorfor kunde denne Overenskomst da ikke være kommet straks? Der var da sparet Rigsdagen meget Arbejde, der var sparet mange Stridigheder, der var sparet megen Bitterhed. Men jeg siger: Den maa kende lidet til Menneskers Sind og Tingenes Gang, som tror, at en Overenskomst af denne Art naturligt kunde være truffet lige ved Sagens Begyndelse; dertil var Sindene aldeles ikke modne. Der behøvedes en indgaaende offentlig Drøftelse. Der behøvedes det, at man først skulde gøre sig det klart fra alle Sider, hvorledes Forholdet i Virkeligheden var. De to Ting maatte komme paa det rene med, hvorledes de vilde stille sig, og i Virkeligheden har Rigsdagen taget enstemmigt Standpunkt til i hvert Tilfælde de vigtigste af de Ting, der var Stridsspørgsmaal, den Gang Sagen først blev fremsat i Rigsdagen. Denne Overenskomst om Hovedspørgsmaalene krævede selvfølgelig sin Tid. Det krævede ogsaa sin Tid for Rederierne at blive klar paa, at det var uundgaaeligt, at der maatte blive Tale om at paalægge Skibsfarten en Særbyrde. Jeg antager, at dette særlig er blevet klart for Rederne ved, at de har set, hvorledes Udviklingen i den senere Tid er gaaet for sig i andre Lande, der er stillede ligesom Danmark, hvorledes man i Holland, i Norge, i Sverige, ja, kort sagt, overalt er kommet ind paa i Anledning af de særlige Forhold at træffe Foranstaltninger, som man ikke vilde have truffet under normale Forhold, nemlig at lade Skibsfarten igennem særlige Ydelser noget bidrage til at afhjælpe den uhyre Prisforhøjelse paa nødvendige Produktions- og Forbrugsartikler, som er skabte ikke mindst igennem de høje Fragter. Man har nu set, hvorledes Forholdene har udviklet sig i andre Lande, og dette har sikkert været medbestemmende for at skabe Jordbund for en Overenskomst som den her foreliggende. Dertil kommer den overordentlige Stramning i Skibsfartens Vilkaar, som har fundet Sted lige indtil den sidste Tid. Jeg vil tro, at en saadan Forholdsregel som den sidste, der er truffet fra Englands Side, og som jeg omtalte før, Bestemmelsen om Returfragterne, har øvet sin medbestemmende Virkning. Jeg vil tro, at man fra Rederiernes Side har indset, at det var nyttigt og godt ogsaa for Skibsfarten at faa denne Sag ordnet i Forstaaelse med, under Samvirken med Regeringen og med hele Lovgivningsmagten. Og